

Sygn. akt V CSK 453/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa Z. G. i K. M.

przeciwko Gminie S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lutego 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 5 kwietnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i  
zasądza od pozwanej na rzecz powodów kwotę 7200 (siedem  
tysięcy dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania  
kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie skarżący odwołał się do istotnego zagadnienia prawnego, niemniej nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono ważne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Ponadto, prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi

być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepubl.).

W sprawie skarżący powołał się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych sprowadzających się do pytań: od jakiego momentu staje się wymagalne roszczenie podwykonawcy o zapłatę wynagrodzenia wobec inwestora z art. 647<sup>1</sup> § 5 k.c., z czym wiąże się początek biegu przedawnienia; czy art. 5 k.c. ma zastosowanie w sprawie o zapłatę wynagrodzenia inwestora na podstawie art. 647<sup>1</sup> § 5 k.c., gdy nastąpiło przedawnienie roszczenia wierzyciela (podwykonawcy), a dłużnik (inwestor) skutecznie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Obydwa z tych pytań nie odpowiadają wyżej zasygnalizowanym wymaganiom dla przedstawienia zagadnienia prawnego. Skarga kasacyjna pozwanej nie zawiera bowiem argumentacji prawnej, popartej odpowiednimi judykatami, która mogłaby prowadzić do odmiennych wyników. W każdym razie, nie uwzględnia wiążącego Sąd Najwyższy stanu faktycznego sprawy (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.). Sąd drugiej instancji trafnie ocenił, mając na uwadze wystąpienie z wnioskiem o próbę ugodową, że przedawnienie mogło, co najwyżej wystąpić co do należności wynikającej tylko z jednej faktury z dnia 4 kwietnia 2011 r. W tym zakresie nie uwzględnił zarzutu przedawnienia, ze względu na zastosowanie art. 5 k.c., wskazując wiele argumentów, które uzasadniały zastosowanie tej całkowicie wyjątkowej klauzuli generalnej. Skarżąca Gmina w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie podważyła skutecznie tych okoliczności sprawy, które legły u podstaw do zastosowania art. 5 k.c.

W judykaturze wyjaśniono, że solidarna odpowiedzialność inwestora wobec podwykonawcy robót budowlanych ma szczególny charakter, gdyż jest to solidarna odpowiedzialność gwarancyjna za cudzy dług (dług wykonawcy), powstająca z mocy ustawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2010 r., II CSK 210/10, OSNC 2011, nr 5, poz 59). W tej sytuacji, odpowiedzialność wykonawcy wobec podwykonawcy stanowi przesłankę solidarnej odpowiedzialności inwestora za dług wykonawcy, podobnie jak w przypadku odpowiedzialności poręczyciela jest nią

odpowiedzialność dłużnika wobec wierzyciela. Taka konstrukcja odpowiedzialności inwestora umożliwia podwykonawcy wytoczenie powództwa o zapłatę za wykonane roboty budowlane w różnych konfiguracjach podmiotowych po stronie pozwanej, w tym wyłącznie przeciwko inwestorowi.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

aw  
jw